KALANJIYAM – International Journal of Tamil Studies
An international, peer-reviewed academic journal
e-ISSN: 2456-5148
Vol. 2, No. n03 (2017) 2

களஞ்சியம்
Peer-reviewed · Open access · Google Scholar
Crossref DOI · SJIF Impact Factor 3.5 · Quarterly
Online@: ngmtamil.in
DOI: 10.63300/kalanjiyam.v2in03.1

ARTICLES

கவி கா.மு. ஷெரீபின் சீறாப்புராணச் சொற்பொழிவு

Kavi.Ka.Mu. Sherif's Speeches on Seerapuranam

Dr. U. Alibava[1,*]

[1] Professor & Head, Department of Tamil Studies, Bharathidasan University, Tiruchirappalli - 620 024. Tamil Nadu, India.

***Corresponding author:** Dr. U. Alibava, alibavapkm@gmail.com

ARTICLE INFO

Article history
Received: 12 July 2017
Revised: 15 July 2017
Accepted: 20 July 2017
Published: 01 August 2017

Article ID
KIJTS-2017-0035

Peer review
Double-blind peer review

Keywords
Kavi Ka. Mu. Sherif
Seerapuranam
Umaru Pulavar
Islamic Tamil Literature
Prose Style
Humanism
Ethical Values
Religious Speeches.

ABSTRACT

Kavi Ka. Mu. Sherif occupies a significant position in the history of Tamil literature, particularly in the tradition of Islamic Tamil literary speeches. His work Seerapuranam Sorpozhivu (Speeches on Seerapuranam) is an important prose contribution that interprets the literary, spiritual, and ethical dimensions of Umaru Pulavar's Seerapuranam. Rather than merely narrating the events in the life of Prophet Muhammad, Sherif presents them as meaningful lessons for individual conduct, family relationships, and social responsibility. This article examines the thematic structure, distinctive prose style, and humanistic perspectives found in the work. Particular attention is given to the author's use of conversational narration, question-and-answer techniques, similes, poetic quotations, vivid descriptions of historical events, and emotionally engaging expressions. The study also explores the interconnected dimensions of devotion to God, humanism, moral values, compassion, patience, charity, social harmony, and respect for women. By connecting the poetic richness of Seerapuranam with the realities of everyday human life, Sherif makes complex religious and ethical ideas accessible to ordinary readers. His explanatory approach transforms the epic's historical and spiritual narratives into practical guidelines for contemporary society. The article establishes that Seerapuranam Sorpozhivu is not merely a religious speeches but also a significant literary work that contributes to the development of Islamic Tamil prose, ethical thought, and humanistic literary criticism.

How to cite this article: Dr. U. Alibava (2017). கவி கா.மு. ஷெரீபின் சீறாப்புராணச் சொற்பொழிவு. *KALANJIYAM – International Journal of Tamil Studies*, *2*(n03), 1. https://doi.org/10.63300/kalanjiyam.v2in03.1
Copyright and licence: © 2017 The Author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution 4.0 International License (CC BY 4.0), which permits unrestricted use, distribution and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited.

முனைவர் உ. அலிபாவா,

பேராசிரியர் & தலைவர்,

தமிழியல்துறை,

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்,

திருச்சிராப்பள்ளி - 620 024

Email : alibavapkm@gmail.com

கவி கா.மு. ஷெரீப் தமிழ்க் கவிதை உலகிலும் தமிழ் எழுத்துலகிலும் குறிக்கத்தக்க பெருங்கவிஞராவார். இவர் திருவாரூர் மாவட்டத்திலுள்ள அபிவிருத்திஸ்வரம் என்னும் ஊரில் 11.09.1914 அன்று பிறந்தார். காதர்ஷா, இபுராஹிம் பாத்தும்மாள் ஆகியோர் இவருடைய பெற்றோராவர். வறுமை காரணமாக பள்ளி சென்று பயிலாத இவர் தாய் தந்தையரிடமும் மற்றோரிடமும் சென்று தாமாக முயன்று கல்வி கற்றார். இளமையிலேயே கவி புனையும் ஆற்றல் பெற்ற இவர் தமிழ் இலக்கிய வகைமைகள் பலவற்றுள்ளும் கால் பதித்துள்ளார்.

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மரபில் காப்பியங்களும் அவற்றை விளக்கும் உரைநடைப் படைப்புகளும் தனித்த இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. அந்த மரபில் கவி கா.மு. ஷெரீப் எழுதிய 'சீறப்புராணச் சொற்பொழிவு' என்னும் நூல், சீறாப்புராணத்தின் கதைநிகழ்வுகளை மட்டும் எடுத்துரைக்கும் நூலாக அமையாமல், நபிகள் நாயகத்தின் வாழ்வியல் நெறி, இறைநம்பிக்கை, அறவுணர்வு, மனிதநேயம், குடும்ப ஒழுக்கம், சமூகப் பொறுப்பு ஆகியவற்றை வாசகரின் அனுபவத்தோடு இணைத்துச் சிந்திக்கச் செய்கிறது. இந்நூலில் கவிஞர் பயன்படுத்தும் உரையாடல் முறை, வினா - விடை உத்தி, உவமை, கவிதை மேற்கோள், நிகழ்ச்சிச் சித்திரிப்பு, உணர்ச்சியூட்டும் அழைப்பு ஆகியவை சொற்பொழிவு உரைநடைக்கு உயிரூட்டுகின்றன. நூலின் முன்னுரைகள், தொடக்கப் பகுதிகள், நடுப்பகுதி விளக்கங்கள், இறுதிப் பகுதிகள் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு அதன் கருத்தமைப்பு மற்றும் தனிநடையை இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சமய இலக்கியங்கள் என்பது வழிபாட்டு உணர்வை வெளிப்படுத்தும் படைப்புகளாக மட்டுமே நின்றுவிடவில்லை. அவை ஒரு சமூகத்தின் அறவியல் சிந்தனை, பண்பாட்டு நினைவு, மொழிநடை, வாழ்வியல் ஒழுங்கு ஆகியவற்றையும் தன்னகத்தே தாங்கி நிற்கின்றன. இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியமும் இவ்வகையில் வளமான மரபைக் கொண்டது. நபிகள் நாயகத்தின் வாழ்க்கை, போதனை, பண்பு, சமூகப் பணி ஆகியவற்றைத் தமிழில் எடுத்துரைக்கும் காப்பிய மரபில் உமறுப்புலவரின் சீறாப்புராணம் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பெறுகிறது. அக்காப்பியத்தை வாசகர்களுக்கு நெருக்கமாக்கும் விளக்கவுரைகள், சொற்பொழிவுகள் ஆகியவை அதன் கருத்துலகை விரிவுபடுத்துகின்றன.

கவி கா.மு. ஷெரீபின் 'சீறப்புராணச் சொற்பொழிவு' என்னும் நூல் இத்தகைய விளக்க மரபில் தோன்றிய சிறந்த நூலாகத் திகழ்கிறது. இந்நூல் 1980 டிசம்பரில முதல் பதிப்பாக வெளிவந்துள்ளது. வாசிப்பிற்கான எழுத்துப் பதிவாக மட்டுமல்லாமல், கேட்போர் மத்தியில் நிகழ்த்தப்பட்ட சொற்பொழிவின் மொழியோட்டத்தையும் இந்நூல் தன்னுள் கொண்டிருப்பதை உணர முடிகிறது.

நூலின் அமைப்பும் சொற்பொழிவு நோக்கும்

நூலின் தொடக்கப் பக்கங்களில் இடம்பெறும் வாழ்த்துரைகள் மற்றும் அணிந்துரைகள், சீறாப்புராணத்தைப் படிப்பதன் இலக்கியப் பயனையும் சமூகப் பயனையும் வலியுறுத்துகின்றன. குறிப்பாக, சீறாப்புராணம் என்பது ஒரு சமயக் காப்பியமாக மட்டுமல்லாமல், தமிழ் மொழியின் சொல்வளம், கற்பனை வளம், அறநெறிச் சிந்தனை ஆகியவற்றை உணர்த்தும் படைப்பாகவும் அணுகப்படுகிறது. இந்நூலின் முன்னுரைப் பகுதி நூலைப் படிப்பதன் மூலம் காப்பியத்தின் கருத்துச் செறிவையும் தமிழின் இலக்கிய வளத்தையும் ஒருங்கே உணர முடியும் என்ற நம்பிக்கையைத் தருகிறது.

“புதுவை வானொலி நிலையத்தில் நான் தொடர்ந்து முப்பத்தோர் தினம் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளின் தொகுப்பு” என்று கவிஞர் இந்நூலின் என்னுரையில் குறிப்பிடுகிறார். நூலின் அமைப்பு தொடர்ச்சியான சொற்பொழிவு ஓட்டத்தை நினைவூட்டுகிறது. ஒவ்வொரு பகுதியிலும் ஒரு கருத்து முன்வைக்கப்படுகிறது; பின்னர் அதற்கான நிகழ்ச்சி, விளக்கம், பாடல் வரி அல்லது வினா - விடை அமைப்பு ஆகியன அமைந்துள்ளன. இதனால் வாசகர் தனியாகப் படிப்பவராக இல்லாமல், சொற்பொழிவைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பவராக மாறுகிறார். கவிஞர் இடையிடையே கேள்விகளை எழுப்பி, அவற்றுக்குத் தாமே விளக்கம் அளிப்பது இந்த வாய்மொழி இயல்பை வலுப்படுத்துகிறது.

சொற்பொழிவின் தன்மை காரணமாகவே நூலில் உரைநடை ஒரே வேகத்தில் நகர்வதில்லை. கருத்தை விளக்கும் இடங்களில் நிதானமான நடை; உணர்ச்சியைத் தூண்டும் இடங்களில் அழுத்தமான நடை; நிகழ்ச்சிகளைச் சித்திரிக்கும் இடங்களில் காட்சிநடை; பாடல் வரிகளை எடுத்துரைக்கும் இடங்களில் கவித்துவ நடை எனப் பல அடுக்குகள் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய மாறுபாடே நூல் வாசிப்பனுபவத்தைச் சலிப்பற்றதாக்குகிறது. இதற்கு உதாரணமாக நூலின், “அப்துல்லா - ஆமினா வாழ்க்கை அருள் வாழ்க்கை. உலகம் விரும்புகின்ற பொருள் வாழ்க்கை அன்று. புகழ் உண்டு, பொருள் இல்லை. அருள் உண்டு, அரிசி வாங்கி உலையில் இடக் காசு இல்லை. மகான்கள் தோன்றுகின்ற இடமெல்லாம் இதே நிலையில்தான் இருக்கும் போலும்!

ஆமினா கர்ப்பமுறுகின்றார். அப்போது, தந்தையாகிய அப்துல் முத்தலிபின் விருப்பப்படி வணிகத்தை மேற்கொள் என்றார் அப்துல்லா. ஆறு மாத கர்ப்பவதி ஆமினா வணிகத்தை மேற்கொண்டு மதீன மாநகரம் சென்ற அப்துல்லா, அங்கேயே நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்து விடுகின்றார்.

இச்செய்தி கருவுற்றுத் திகழுகின்ற ஆமினா செவிக்கு எட்டுகின்றது. கனவனை இழப்பதினும் அவலம் பெண்ணிற்கு வேறு என்ன இருக்க இயலும்? கருவுற்றுத் திகழும் ஆமினா கதறி அழுது புலம்புகின்றார்கள். அயல்மனைப் பெண்கள் கூடித் தேற்றுகின்றார்கள். தேற்றம் பெறா ஆமினாவைச் சுற்றி அமர்ந்து பெண்கள் தேற்றுரை புகன்று திகழ்கின்றார்கள். இவ் அரிய காட்சியைப் பாட்டாக்கி காட்டுகின்றார் உமறு. வெறும் பாட்டல்ல, உயரிய உவமை நயத்துடன் கூடிய பாடல்.

வருந்தி நொந்தழு(து) ஆமினா விடைதலும் வளைந்து

திருந்தி ழைக்கொடி மடவியர் இரங்குதல், திரள்முத்து

இருந்த சூழ்வலம் புரியினைச் சூழ்ந்தசங் கினங்கள்

இரைந்து இரங்குவ போன்றன எங்கனும் நிறைந்தே!

ஆமினா, துக்க மிகுதியால், கதறிப் பதறி, நொந்து வாய் விட்டு அழுது புலம்பவும், அங்கே வந்து குழுமிய அயல்மனைப் பெண்கள் தேற்றுமொழி பகர்ந்து சூழ்ந்தமர்ந்திருப்பதானது, வலம்புரிச் சங்கினை வெண் சங்குகள் சூழ்ந்திருந்ததை ஒத்திருந்ததென உமறு பாடுகின்றார். இதில் வெளிப்படையாக காணப்படுகின்ற இப்பொருளினும் மேன்மையான கற்பனை வளம் மிளிரும் உள் உவமம் ஒன்றும் உண்டு.

சங்குகள், ஊதினால் ஒலிப்பன. வலம்புரிச் சங்கு, ஊதுவாரின்றியே தானாக இடைவிடாது ஒலித்துக் கொண்டிருப்பதாகும். துன்பம் சூழப்பட்ட ஆமினா, வலம்புரிச் சங்கு போன்று இடையறாது தன்னிலை நினைந்து அழுது கொண்டே இருக்கின்றார்கள். சூழ அமர்ந்துள்ள பெண்களுக்கு துக்கமின்மையால் வெற்றுச் சங்கினை யொப்ப வெறுமனே வீற்றிருக்கின்றார்கள். இது உமறு காட்டும் உள் உவமம்" (சீறாப்புராணச் சொற்பொழிவு, பக். 44 - 45) எனும் பகுதியைக் குறிப்பிடலாம்.

சீறாப்புராணத்தை அணுகும் கவிஞரின் பார்வை

கவி கா.மு. ஷெரீப் சீறாப்புராணத்தை வெறும் கதைத்தொடராக வாசிப்பதில்லை. ஒரு நிகழ்ச்சி ஏன் நிகழ்கிறது, அதில் வெளிப்படும் பண்பு என்ன, அது இன்றைய மனித வாழ்வுக்கு எவ்வாறு பொருந்துகிறது என்பதைக் கேள்வியாக்குகிறார். இதனால் காப்பிய நிகழ்வு வரலாற்றுச் செய்தியாக முடங்காமல், வாழ்வியல் பாடமாக விரிகிறது. நபிகள் நாயகத்தின் வாழ்க்கைச் சம்பவங்கள் வழியாக பொறுமை, பணிவு, உண்மை, ஈகை, இரக்கம், குடும்பப் பொறுப்பு, சமூக ஒற்றுமை போன்ற பண்புகள் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

நூலின் பல இடங்களில் கவிஞர் ஒரு கருத்தைச் சொல்லிவிட்டு அடுத்த கருத்துக்குச் செல்லாமல், அதன் உள்ளார்ந்த பொருளை விரித்துரைக்கிறார். நிகழ்ச்சியின் பின்னணியை வாசகருக்குப் புரியவைத்து, அதிலிருந்து அறவியல் முடிவை உருவாக்குகிறார். இதுவே அவரது விளக்க முறையின் முக்கியச் சிறப்பு. சீறாப்புராணத்தின் பாத்திரங்களையும் நிகழ்வுகளையும் அவர் அணுகும் போது, அவற்றின் சமயப் பொருளுடன் மனித வாழ்வுக்குரிய பொதுமைப் பொருளையும் வெளிக்கொணர்கிறார். இதற்குச் சான்றாக,

"பெண்கட்கு ஆதரம் பெருக, நலிந்தோருக்கு ஆதரம் பெருக, அடிமை வாழ்வினருக்கு ஆதரம் பெருக, கருப்பு நிற நீக்ரோக்களுக்கு ஆதரம் பெருக, ஏழைகட்கு ஆதரம் பெருக, எத்தீம்கள் என்கின்ற அனாதைகட்கு ஆதரம் பெருக, ஆட்சியிலே நேர்மையெனும் ஆதரம் பெருக, நல்வழிக்கான பொருளாய், நல்வழி காட்டுகின்ற

பொருளாய் நபிகள் நாயகம் பிறந்தார்கள் என்ற உண்மை நிலையை விவரிப்பது இப்பாடல். இப்பாடல் ஒன்றே போதும் நபிகள் நாயகம் அவர்களின் கொள்கைகளைக் கோட்பாட்டினை விளங்கிக் கொள்ள, விரித்துரைக்க" (சீறாப்புராணச் சொற்பொழிவு, ப. 47) எனும் பகுதி திகழ்கிறது.

இதன் காரணமாகவே நூலில் இஸ்லாமிய நம்பிக்கை விளக்கப்படுகின்ற போதும், மனிதனின் பொதுவான அறப்பொறுப்பு தொடர்ந்து முன்னிறுத்தப்படுகிறது. பிறரிடம் அன்பு செலுத்துதல், துன்புறுவோருக்கு உதவுதல், வாக்குறுதியைக் காப்பது, குடும்ப உறவுகளைப் பேணுதல், சமூகத்தில் ஒழுக்கத்துடன் வாழ்தல் போன்ற கருத்துகள் மத எல்லையைத் தாண்டி வாசகரைச் சென்றடைகின்றன.

கவிஞரின் தனித்த உரைநடை

இந்நூலின் முதன்மையான மொழிநடைச் சிறப்பு அதன் உரையாடல் தன்மையாகும். 'நாம்', 'நீங்கள்', 'அவர்' போன்ற சுட்டுப்பெயர்களைச் சூழலுக்கேற்பப் பயன்படுத்தி, ஆசிரியர் வாசகரை நேரடியாக உரையாடலில் பங்கேற்கச் செய்கிறார். சில இடங்களில் கேள்வி எழுப்பி, உடனே அதற்கான விளக்கத்தை வழங்குகிறார். இம்முறை சொற்பொழிவின் இயல்பான ஓசையையும் கேட்போரின் கவனத்தையும் தக்கவைக்கிறது.

வினா - விடை உத்தி அவரது உரைநடையில் முக்கிய இடம் பெறுகிறது. ஒரு நிகழ்ச்சியை விவரித்த பின் 'இதன் பொருள் என்ன?', 'இதிலிருந்து நாம் அறிய வேண்டியது எது?' என்ற சிந்தனைப் பாதைக்கு வாசகரை அழைத்துச் செல்கிறார். இவ்வாறு கேள்வி கேட்பது என்பது அலங்காரமாக மட்டும் அமையாமல், கருத்தை ஆழப்படுத்தும் ஆய்வுக் கருவியாகிறது. வாசகர் தானும் சிந்தித்துப் பதில் காணும் இடைவெளியை ஆசிரியர் உருவாக்குகிறார்.

உவமை மற்றும் காட்சிச் சித்திரிப்பும் அவரது நடையின் இன்னொரு முகம். கருத்தை நேரடியாகச் சொல்லும் இடத்திலும், அதனை அன்றாட வாழ்வில் காணும் பொருளோடு ஒப்பிட்டு விளக்குவதால் கருத்து எளிதில் புரிகிறது. கடினமான சமய அல்லது அறவியல் கருத்துகளையும் பொதுமக்கள் புரிந்துகொள்ளும் மொழியில் எடுத்துரைப்பதே அவரது சொற்பொழிவு நடையின் அடிப்படை நோக்கமாகத் தெரிகிறது. இதனை, " 'உமது அரசவைப் புலவருடன் யான் புலமைப் போர் புரிய வேண்டும்' என்றான். அரசர் ஆவன செய்தார். அக்காலை எட்டையபுரத்தின் அரசவைக் கவிஞராகத் திகழ்ந்தவர் கடிகைமுத்துப் புலவர் ஆவார்.

குறிப்பிட்ட நாளில் அரசவையில் அறிஞர்களும் புலவர்களும் நிரம்பித் திகழ்ந்தனர். அரசர் வந்தமர்ந்தார். வாலை வாரிதியும் உரிய காலத்தே வந்து தனக்குரிய இருக்கையில் அமர்ந்தான். அரசவைக் கவிஞரான கடிகைமுத்துப் புலவர் வரவில்லை. அவரை அழைத்து வருமாறு ஆள் அனுப்பப்பட்டான். அதுபோது அவைக்கண் நுழைந்த இளைஞர் உமறு, அரசவைப் புலவருக்கான இருக்கையில் சென்றமர்ந்தார். அரசர் உள்ளிட்ட அனைவர்தம் கண்களும் உமறையே நோக்கின.

‘புலமைப் போரைத் துவக்குவோமா? என்றார் உமறு. ‘யார் இந்தச் சிறுபிள்ளை?’ என்று கேட்டான் வாலை வாரிதி. அவ்வுரை கேட்ட உமறு எழுந்தார். ‘இது, புரவி நடத்திப் போர் புரிகின்ற மன்னர்களும், அறிஞர்களும், புலவர்களும் வீற்றிருக்கின்ற அரசவை. இங்கே பிள்ளைகள் வரமாட்டார்கள். நான் அமுத கவி. இல்லை. இல்லை! அமுத கவிவாணர்களின் அரசன்! அது மட்டிலுமன்று; மாமன்னன் எட்டப்ப பூபதி அவர்களின் அரசவைப் புலவன். என் பெயர் உமறு. இந்த உமறு ஆர்த்தெழுந்து கவி பாடினால், அண்ட முகடுகளும் அதிர்ந்து நடுங்க வேண்டும். இதனை அறிந்து உள்ளச்சம் வையும் பிள்ளாய்!’ என்று தன்னைப் ‘பிள்ளை’ என உரைத்த வாலை வாரிதியை, ‘பிள்ளாய்!’ எனத் திருப்பி விளித்துரைத்தார். இவ்வுரை, உமறுதம் வாயினின்றும் ஓர் அரிய கவிதையாகவே வெளிப்பட்டது” (சீறாப்புராணச் சொற்பொழிவு, ப. 19) எனும் பகுதி எடுத்து மொழிகிறது.

அவரது வாக்கிய அமைப்பில் நீளமான விளக்கத் தொடர்கள் காணப்பட்டாலும், அவற்றுக்கிடையே குறுகிய வினாக்கள், வலியுறுத்தும் சொற்றொடர்கள், உணர்ச்சி நிறைந்த அழைப்புகள் இடம்பெறுகின்றன. இந்த நீள - குறு வாக்கிய மாறுபாடு உரையின் ஓசைநயத்தை உருவாக்குகிறது. எனவே, நூலைப் படிக்கும் போது அச்சில் உள்ள உரையை வாசிப்பதோடு, மேடையில் பேசப்படும் குரலையும் மனம் கேட்கிறது.

கவிதை மேற்கோள்களும் உரை - பாடல் இணைவும்

‘சீறப்புராணச் சொற்பொழிவு’ எனும் நூலில் உரைநடைக்கு இடையிடையே பாடல் வரிகள் இடம்பெறுகின்றன. அவை விளக்கத்தின் அழகுக்காக மட்டும் சேர்க்கப்படவில்லை; உரையின் கருத்தைச் செறிவாக நினைவில் நிறுத்தும் சான்றுகளாகவும் செயல்படுகின்றன. கவி கா.மு. ஷெரீப், சீறாப்புராணப் பாடல்களை முன்வைத்து அவற்றின் சொற்பொருள், உணர்ச்சி, நிகழ்ச்சித் தொடர்பு ஆகியவற்றை விளக்குகிறார். இதனால் காப்பியத்தின் கவித்துவம் வாசகருக்குப் புலப்படும் வகையில் உரைநடை, பாலமாக அமைகிறது.

நூலின் பக்கங்களில் காணப்படும் பாடல் மேற்கோள்கள் சில இடங்களில் கருத்தின் உச்சமாகவும், சில இடங்களில் அடுத்த விளக்கத்திற்கான தொடக்கமாகவும் அமைகின்றன. பாடல் வரியை முன்வைத்த பின் அதன் சொற்களை மட்டும் பொருள் கூறாமல், அந்த வரி வெளிப்படுத்தும் மனநிலையையும் அறநெறியையும் விளக்குவது ஆசிரியரின் முறை. இத்தகைய அணுகுமுறை காப்பிய வாசிப்பைச் சொற்பொருள் விளக்கத்திலிருந்து அனுபவப் புரிதலுக்கு உயர்த்துகிறது. இதனை,

“‘குனைன் கிராமத்தில் மழை பொய்த்ததை வைத்து, பஞ்சம் படுத்தும் பாடுகளையெல்லாம் பாடல்களாக்கியுள்ளார் உமறுப் புலவர்.

கருங்கடல் நீரையுண் டெழுந்து கார்க்குலம்

பெருந்தரை யெங்ஙணும் பெய்த லில்லையால்

இருந்தபைங் கூழெலாங் கருகி யெங்ஙணும்

பரந்தது சிறுவிலைப் பஞ்ச மென்பதே!

இப்பாடல் 'விசும்பிற்றுளி வீழினல்லால் மற்றாங்கே, பசும் புற்றலை காண்பரிது' என்னும் வள்ளுவர் வாக்கிற்கு விளக்கம் போல் திகழக் காண்கின்றோம். பஞ்சத்தைப் பற்றிப் பதினாறு பாடல்கள் உமறு பாடியுள்ளார். அனைத்தும் அரிய கவிதை முத்துக்கள். குனைன் பகுதியைப் பஞ்சம் முறையின்றி அரசோச்சியதாம். இதனை:

குலமுறை மன்னர்போய்க் கொடிய பாதகர்

தலைநிலம் புரந்திடும் தகைமை போலவே

என்கிறார் உமறு.

'வழங்கு மேலவரையும் தரித்திரம் பிடித்திட்ட சாமகாலம்' என்று இன்னொரு பாட்டில் சுட்டுகிறார். காய், இலை, கிழங்குகளை எல்லாம் கருவறுத்து, மேய்கின்ற விலங்கினங் களையெல்லாம் கொன்று, மென்று தின்ற பின்னரும் தீராத பிணி, பஞ்சம் என்னும் பிணி என்று வேறு ஒரு பாட்டில் விளம்புகிறார்.

நலந்தரும் கற்பெனும் நாமம் கெட்டு, உடல் உலர்ந்து, பசியினால் ஒடுங்கி, ஈனர்தம் மனைதொறும் புகுந்து, இரந்து, இடைந்து வாடி, கற்பை இழந்தும், பசி அகலாமல் பெண்கள்

அவதியுறும் காலம் பஞ்சகாலம் என்கிறார் உமறு பிறிதோர் பாட்டில்.

'கரிப்பினில் சனமெலாம் கலைந்து போதலால்' என்று பஞ்சம் பற்றிய ஒருபாடலை உமறு துவக்குகின்றார். இதில் உள்ள கரிப்பு என்ற சொல், பஞ்சத்தைச் சுட்டுகின்ற அரிய சொல்லாகும். இலக்கியத்திலே அதிகம் இடம் பெற வாய்ப்பில்லாச் சொல் என்றாலும், இன்றும் தமிழகத்தின் வடக்கு மாவட்டங்களில், கிராமப்புற மக்களிடையே வழக்கில் உள்ள சொல்லாகும் - கரிப்பு - என்பது! கரிந்து போதலை வேர்ச் சொல்லாகக் கொண்டுள்ள விழுமிய சொல் இச்சொல்! கவிஞன் என்போன், நாடு சுற்றி, நாட்டின் கண் வாழுகின்ற மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும், அவர்களிடையே நிலைத்து நிலவுகின்ற சொற்களையும் கண்டறிந்தவனாக இருந்தல் வேண்டும் எனச் சிலப்பதிகாரம் பேசும். அக்கூற்றிற்கு மெய்ச்சான்றாக விளங்குகின்றார் உமறு என்பதனை இச்சொல் எடுத்தியம்புகின்றது" (சீறாப்புராணச் சொற்பொழிவு, பக். 49 - 50) எனும் பகுதி நன்கு விளக்குகிறது.

சீறாப்புராணத்தின் தனித்துவத்தைச் சுட்டும் சூழலில் இத்தகைய சொற்றொடர்கள் ஆசிரியரின் பாராட்டை மட்டும் காட்டுவதில்லை; காப்பியத்தின் உள்ளடக்கத்தை வாசகர் எந்த மனநிலையுடன் அணுக வேண்டும் என்பதையும் உணர்த்துகின்றன. பாடல் மேற்கோள்களையும் உரைநடை விளக்கங்களையும் இணைக்கும் இந்த முறை, நூலின் இலக்கியத் தன்மையைத் தெளிவாக்குகிறது.

இறைநேயம், மனிதநேயம், அறவியல்

இறைநம்பிக்கையும் மனிதநேயமும் ஒன்றுக்கொன்று முரணானவை அல்ல. இறைவனை உணர்வது மனிதனை மதிப்பதற்கும், பிற உயிர்களிடம் கருணை

காட்டுவதற்கும் வழிவகுக்க வேண்டும் என்ற அறவியல் நோக்கு பல விளக்கங்களில் வெளிப்படுகிறது. நபிகள் நாயகத்தின் வாழ்வியல் எடுத்துக்காட்டுகள் வழியாக இறைநேயம் நடைமுறை ஒழுக்கமாக மாற்றப்படுகிறது. இதற்கு,

"ஒருவனே இறைவன். இந்த உண்மை நெறியை எடுத்தியம்பி மனித குலத்தை ஒற்றுமைப்படுத்த வந்த சத்குரு முகம்மது எனும் பெயருக்குரிய நபிகள் நாயகம் அவர்கள். இதனைச் செப்புகின்ற திருமந்திரமே கலிமா என்னும் இஸ்லாமிய மூலமந்திரம். இதை நெஞ்சில் ஏற்று, உறுதிப்பாட்டுடன் ஒழுகுவதே ஈமான் என்பது. இந்த நெறியில் சிறிதும் மாற்றமின்றி நேர்வழியில் நடப்பதே இஸ்லாம் ஆகும். இதனை மேலே கண்ட உமறுவின் பாட்டு உணர்வு ததும்ப உரைக்கின்றது. நேர்வழியில் நடத்தல் என்பதானது, பல தெய்வ வணக்கததை நீங்கி, உருவமற்ற ஓரிறைவனை உறுதியுடன் ஏற்று, மனிதரில் தாழ்வுயர்வுகளை அகற்றி, அறவழி சார்ந்து அறிவு வழிப்பட்ட அருள்மய வாழ்வு வாழ்வதென்பதாம். இதனை, வெளிப்படையாக மக்களிடையே எடுத்தியம்பியபோது, எதிர்ப்புத் தோன்றிற்று. எதிர்த்த கூட்டத்தின் தலைவன் பெயர் அபுஜஹில். இவன், அறிவாளி, ஆற்றல் மிக்கவன், செல்வச் சீமான், செல்வாக்கு மிக்கவன். ஆனால் சொல்லுகின்ற விஷயம் என்ன எனச் சிந்திக்காமல், சொல்கின்றவர் யார் என்பதில் தன் அறிவைச் செலுத்தியன்"(சீறாப்புராணச் சொற்பொழிவு, ப. 90) எனும் பகுதி உதாரணமாகிறது.

குடும்ப வாழ்வை எடுத்துரைக்கும் பகுதிகளில் உறவுகளின் பொறுப்பு, பெண்களின் நிலை, குழந்தைகளின் வளர்ப்பு, பரஸ்பர மரியாதை ஆகியவை வலியுறுத்தப்படுகின்றன. பெண்கள் குறித்த விளக்கங்களில் அவர்களை மதிப்புடன் அணுகுதல், குடும்பத்தின் நலனில் அவர்களுடைய பங்கு, சமூக வாழ்வில் அவர்களுக்குரிய மரியாதை ஆகிய கருத்துகள் இடம்பெறுகின்றன. இதனால் நூல் சமய வரலாற்றைச் சொல்லும் எல்லையைத் தாண்டி, சமூக வாழ்வின் நெறிமுறைகளையும் விவாதிக்கிறது. இதற்கு, "பிறர் பிளளையை எடுத்துப் பாலமுதூட்டி வளர்ப்பதின் மூலம், தங்குடும்பத்தைச் சூழ்ந்துள்ள வறுமையைப் போக்கிக் கொள்ள மக்கமா நகரம் போந்த ஹலிமா, ஆமினாவின் மகனுக்குக் பால் தரும் தாய் தேவை என்றறிந்து அங்குச் செல்கின்றார். சென்று, பிள்ளையைக் கொணருமாறு கேட்கின்றார். ஹலிமா கூறாவிட்டாலும், ஹலிமாவின் தோற்றத்தை கண்டு நிலைமையை உணர்ந்த ஆமினாத்தாயார், பிள்ளையை ஏற்குமுன், அப்பிள்ளையின் குடும்ப நிலையினைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள் எனக் கூறுகின்றதாக ஒரு பாடல் -

உற்ற தந்தையும் இல்லைஉறு பொருளில்லை எத்தீம்

பெற்ற பிள்ளைஓர் உதவிசெய் குவர்பிற ரிலைநீர்

பற்று நற்பொருள் குறித்துவந் தவர்பசி யுடையீர்

இற்றைக்கு உண்பதற்கு இடமில்லை என்னிடத் தென்றார்

உதவிகளில் சிறந்தது உணவளித்தல் என்று உணர்த்தி, தம்மைப் பின்பற்றுவோரை உணவளிக்கும் உயர் அறம் புரியுமாறு பணித்தவர்கள் வள்ளல் மாநபி அவர்கள். தாம் பட்டினி இருக்கின்ற நிலையிலும், தம்மிடம் வந்தோருக்கு, இல்லை எனாது வழங்கியவர்கள் மாநபி அவர்கள். பசித்திருப்போர் பார்த்திருக்க உண்ணுவது பாவம் என்று கூறியவர்கள் நாயகத் திருமேனி அவர்கள். பட்டினியால் வாடி நொந்தழுகின்ற பஞ்சைப் பராரிகளே முதலில் சொர்க்கம் புகுவார் எனப் புகன்ற புண்ணிய மாநபி பிறந்துள்ள வீட்டிலே, பெற்றெடுத்த தாய் கூறுகிறார், இன்றைக்கு உண்பதற்கு இல்லை என்று. ஆமினாத் தாயாரின் தன்னிலை விளக்கமாக உள்ள இப்பாடல் வரலாறு புரிந்து படிப்போரின் கண்களைக் குளமாக்க வல்லது.

ஆமினாத் தாயாரின் விளக்கத்தைக் கேட்ட பின்னரும், குழந்தையைக் கொண்டு வருமாறு கேட்டு வாங்கிப் பாலமுதூட்டுகிறார் ஹலிமா. பின்னர், பிள்ளையின் பொழிவையும், ஒளிவையும், உயர்வையும் உணர்ந்த ஹலிமாவும் அவர்தம் கணவரான ஆரிதும் எவ்வித நிபந்தனையுமின்றி பிள்ளையை எடுத்துக் கொண்டு தம்மூர் செல்கின்றார்கள். மழை பொழிந்து செழிக்கின்றது குனைன்! பிள்ளை முகம்மது பாலமுதம் உண்டு பசியறியா நிலையில் வளர்கின்றார்கள்!" (சீறாப்புராணச் சொற்பொழிவு, பக். 50 - 51) எனும் பகுதி சான்றாகத் திகழ்கிறது.

மனித உறவுகள் தொடர்பான பகுதிகளில் ஆசிரியர் தனிமனித ஒழுக்கத்தையும் சமூகப் பொறுப்பையும் இணைத்துப் பார்க்கிறார். ஒருவரின் நல்லொழுக்கம் அவருக்குள் மட்டுமே முடங்கிவிடாது; குடும்பத்திலும் சமூகத்திலும் அதன் தாக்கம் வெளிப்படும் என்ற கருத்து நூலின் பல இடங்களில் உணர்த்தப்படுகிறது. அன்பு, ஈகை, பொறுமை, உண்மை, மன்னிப்பு ஆகிய பண்புகள் தனிப்பட்ட ஆன்மிகப் பயிற்சிகளாக மட்டுமல்லாமல், சமூக அமைதிக்கான அடித்தளங்களாகவும் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. இது நூலில், "தானம், ஒழுக்கம், தவம், ஈகை, மானம் கெழுமிய மறம், வெற்றி, குறைவற்ற ஊக்கம் உடையதே இஸ்லாம் என்பதை மதீனமா நகரின் மீதேற்றிப் பாடி நினைவு படுத்துகின்றார். இதில் இன்னொரு சிறப்பு பூ, காய், பழம் என்ற மூன்று சொற்களும் பொருளுடன் பொருந்தி வருமாறு அமைத்துப் பாடியுள்ளதாம். ஆம், மானமே பூத்த, ஊக்கம் ஒளிரக் காய்த்த தீன் எனும் இஸ்லாம் மார்க்கம் பழுத்துத் திகழ்கின்ற நகரம் என்று பாடுகின்றார் உமறுப்புலவர். மரம் பழுத்துவிட்டால் மாந்தர் மட்டுமன்றி, பறவை இனங்களும் வந்து கூடிக் கனியருந்திக் களிக்க வேண்டியது தானே! தீனெனும் கனியை உலகம் அருந்தி மகிழ அளித்த நகரம் என்ற பொருள் அமைத்துப் பாடுகின்றார் புலவர் உமறு.

தானமும், ஒழுக்கமும், தவமும், ஈகையும்

மானமும் பூத்ததின் மறனும் வெற்றியும்

ஊனமில் ஊக்கமும் ஒளிரக் காய்த்தநல்

தீனெனும் செலவமே பழுத்த சேண்நகர்.

இது உமறுப் புலவர் உவந்து வழங்கியுள்ள மதீனா நகர் பற்றிய பாடல். இதிலுள்ள சேண்நகர் என்ற சொல்லிற்கு சொர்க்கம் என்பது பொருள். அதாவது பூலோக சொர்க்கம் எனப் பாடி மகிழ்கின்றார், மகிழ்விக்கின்றார் உமறுப் புலவர்.

அறத்திற்கே அன்புசார்பு என்பர் அறியார்

மறத்திற்கும் அஃதே துணை.

என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. இவ்வரிய வாக்கு உமறுப் புலவருக்கு போதியதாகப் படவில்லை போலும்! எனவே மானமே பூத்த மறமே வீரமாகும் என விளக்குகின்றார் புலவர் உமறு. இதன் பொருள், வீரம் இருக்கிறதென்பதற்காக யாருடனும் போரிடல் முறையன்று எனவும், வலுவில் வந்து அழைப்பு விடுத்தாலன்றிப் போருக்கு எழல் வீரமன்று என்றும் கூறுகின்றார். இதனை மானமே பூத்ததிண் மறம் என்றதால் காண்க. இஃதோடின்றி, தானம், ஒழுக்கம், தவம், ஈகை ஆகிய அனைத்தும் தன்னகத்தே தோன்றித் திகழ்வதே வீரம். இத்தகு வீரத்திற்கு எதிரியின் பலத்தைக் கண்டு அஞ்சாத ஊக்கம் வேண்டும் என்கின்றார். இவ்வகை வீரம் வெற்றியை ஈட்டுவதன்றி, தோல்வியைத் தருவதில்லை என்றும் சுட்டுகின்றார்" (சீறாப்புராணச் சொற்பொழிவு, பக். 152 -153) என இடம்பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

வரலாற்றுச் செய்தியும் காட்சிச் சித்திரிப்பும்

நூலில் வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் எடுத்துரைக்கப்படும் போது அவை வெறும் காலவரிசைத் தகவல்களாக அமையவில்லை. நிகழ்வின் சூழல், அதில் பங்கேற்கும் மனிதர்களின் மனநிலை, உரையாடல், முடிவு ஆகியவற்றை கவிஞர் காட்சிப்படுத்துகிறார். இதனால் வாசகர் சம்பவத்தை வெளியில் இருந்து அறியும் பார்வையாளராக இல்லாமல், அதன் உள்ளே நின்று காணும் அனுபவத்தைப் பெறுகிறார்.

சில பகுதிகளில் உரையாடல்களை விரிவாக அமைப்பது நாடகத் தன்மையை உருவாக்குகிறது. ஒரு பாத்திரம் கேட்பது, மற்றொருவர் பதிலளிப்பது, அதன் பின்னர் ஆசிரியர் விளக்குவது என்ற அமைப்பு உரையின் இயக்கத்தைத் தக்கவைக்கிறது. இவ்வகைச் சித்திரிப்பு சொற்பொழிவு நூலுக்கு நினைவாற்றலை அளிக்கிறது; வாசகர் கருத்தை மட்டுமல்ல, நிகழ்ச்சியையும் நினைவில் வைத்துக்கொள்ள முடிகிறது.

நபிகள் நாயகம் அவர்கள் மதீனா செல்வதைத் தடுக்க நினைக்கும் அபூஜஹிலின் செயல்பாடுகள் வரலாற்றை உரையாடல் பாங்கில் அமைக்கும் கவிஞரின் உரைநடை உத்திக்கு,

"நபிகள் நாயகம் அவர்கள் ஏழை, தாய் தந்தையற்றவர், படிக்காதவர், அவருக்குள்ள சிறப்பெல்லாம் செல்வச் சீமாட்டியரான கதீஜாப் பிராட்டியாரின் கணவர் என்பதே! இவர் அறிவுரை புகல்வதா? என அகந்தை கொண்டு அக்கிரமம் புரிந்தவனே அபுஜஹில்" (சீறாப்புராணச் சொற்பொழிவு, ப. 91).

“ ‘நபிகள் நாயகம் அவர்களை மதீனமா நகரம் சென்று விடாமல் தடுக்க வேண்டும். இல்லையேல், நாம் அனைவரும் அழிவது திண்ணம்’ என்பதாகத் தனது நீண்ட உரையிலே அபூஜஹில் குறித்து விளக்கினான் என்று இப்பாடல்கள் மூலம் உமறுப் புலவர் நயம்பட விளக்குகின்றார். அபூஜஹில் உரையைக் கேட்ட அவன் தன் ஆதரவாளர்கள், ‘தலைவர் கூறுவது நடக்கும் நடக்கும்’ எனக் கூறி, ஆமோதித்தனராம். ‘ஆமோதித்துப் பயனில்லை, என்ன செய்யலாம்? என்பதைக் கூறுங்கள்’ என்று கோரினான் அபூஜஹில்.

‘ஒரு வீட்டினுள் முகம்மதைப் போட்டுப் பூட்டி, அன்னம் தண்ணீர் வழங்காமல், பட்டினி போட்டுக் கொல்லலாம்’ என்றான் ஒருவன். இதை அபுஜஹில் ஒப்பவில்லை. காரணம், இப்படிச் செய்தால் சாவதற்கு அதிக நாள் ஆகும். அதற்குள் செய்தி மதினமா நகருக்கு எட்டிவிடும். பின்னர்க் காரியம் கெட்டு விடும் என்பது அபூஜஹில் கருத்து.

‘ஒட்டகையின் மீது வைத்துக் கட்டிக் காட்டினுள் அனுப்பிவிட்டால், அங்குள்ள கொடும் விலங்குகள் கொன்று தின்றுவிடும்’. இது இன்னொருவனின் ஆலோசனை. இதனையும் அபூஜஹில் மறுத்தான். பின்னர் அனைவரும் ஒருமித்து, அபூஜஹிலை நோக்கி, ‘தலைவரே! நீங்களே உரையுங்கள்’ என்றனர். அபூஜஹில் உரைக்கின்றான்” (சீறாப்புராணச் சொற்பொழிவு, ப. 124) எனும் பகுதிகள் சான்றாகின்றன.

வரலாற்றை இவ்வாறு காட்சியாக்குவதன் மூலம் ஆசிரியர் ஒரு முக்கியமான இலக்கியச் செயலைச் செய்கிறார். கடந்தகால நிகழ்வை நிகழ்கால வாசகரின் அற அனுபவத்துடன் இணைக்கிறார். எனவே, வரலாறு இந்நூலில் முடிந்துபோன காலத்தின் செய்தி அல்ல; இன்றைய வாழ்வைச் சீரமைக்க உதவும் நினைவாக மாறுகிறது.

பொதுமக்களை நோக்கிய மொழியும் சொற்பொழிவு ஆற்றலும்

கவி கா.மு. ஷெரீபின் மொழி புலமைமிக்கதாக இருந்தாலும், அது பொதுவாசகரை விலக்கிவிடும் வகையில் அமைவதில்லை. கடினமான கருத்துகளைக் கூட எளிய சொற்களாலும் அன்றாட அனுபவங்களாலும் விளக்குகிறார். தேவையான இடங்களில் இலக்கியச் சொற்கள், சமயக் கலைச்சொற்கள், கவிதைத் தொடர்கள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தினாலும், அவற்றை விளக்கமின்றி விட்டுவிடுவதில்லை. இதுவே அவரது உரைநடைக்குக் கற்பித்தல் பண்பை அளிக்கிறது.

சொற்பொழிவின் நோக்கம் தகவலை வழங்குவது மட்டுமல்ல; கேட்போரின் மனத்தில் ஒரு நெறியைப் பதியச் செய்வதும் ஆகும். இதற்காக ஆசிரியர் வலியுறுத்தல், மறுமொழி, திரும்பச் சொல்லுதல், உணர்ச்சி நிறைந்த அழைப்பு ஆகிய உத்திகளைப் பயன்படுத்துகிறார். ஒரு கருத்தை வேறுவேறு கோணங்களில் மீண்டும் கூறுவதால் அது வாசகரின் நினைவில் நிலைபெறுகிறது. இவ்வகை மீளுரைத்தல் எழுத்து உரையில் சில இடங்களில் நீளத்தை ஏற்படுத்தினாலும், வாய்மொழிச் சொற்பொழிவில் அது வலியுறுத்தலாகச் செயல்படுகிறது.

மேலும், நூலாசிரியர் தம்மை மட்டும் மையப்படுத்திக் கொள்ளாமல், வாசகரையும் கருத்தின் பங்காளியாக்குகிறார். 'நாம்' என்ற பொதுமை உணர்வு உரையின் பல இடங்களில் வலுப்பெறுகிறது. இதனால் ஆசிரியர் - வாசகர் எனும் இடைவெளி குறைந்து, அறவியல் உரையாடல் உருவாகிறது.

இலக்கிய மதிப்பீடு

'சீறப்புராணச் சொற்பொழிவு' எனும் நூலின் இலக்கிய மதிப்பை மூன்று நிலைகளில் புரிந்து கொள்ளலாம். முதலாவது, சீறாப்புராணக் காப்பியத்தைப் பொதுமக்கள் அணுகுவதற்கான விளக்கப் பாலமாக இது அமைகிறது. இரண்டாவது, காப்பியப் பாடல்களின் பொருளையும் உணர்வையும் உரைநடை வழியாக விரித்துரைக்கிறது. மூன்றாவது, காப்பிய நிகழ்வுகளை இன்றைய மனித வாழ்வின் அறவியல் தேவைகளுடன் இணைக்கிறது.

இந்நூலின் வலிமை அதன் அணுகத்தக்க மொழி, உரையாடல் நடை, கருத்தை வாழ்வியல் எடுத்துக்காட்டுகளோடு இணைக்கும் திறன் ஆகியவற்றில் உள்ளது. குறிப்பாக, பாடல் மேற்கோள் - உரை விளக்கம் என்ற இரட்டை அமைப்பு காப்பியத்தின் கவித்துவத்தையும் ஆசிரியரின் விளக்க ஆற்றலையும் ஒரே நேரத்தில் வெளிப்படுத்துகிறது. வாசகரின் சிந்தனையைத் தூண்டும் வினாக்களும் நிகழ்ச்சிச் சித்திரிப்புகளும் நூலின் சொற்பொழிவு இயல்பை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

கவி கா.மு. ஷெரீபின் 'சீறப்புராணச் சொற்பொழிவு' தமிழ் இஸ்லாமிய இலக்கிய விளக்க மரபில் குறிப்பிடத்தக்க உரைநடைப் படைப்பாகக் கருதத்தக்கது. சீறாப்புராணத்தின் காப்பியச் செய்திகளை எடுத்துரைக்கும் போதே, அவற்றின் உள்ளார்ந்த அறவியல் பொருளையும் ஆசிரியர் வெளிப்படுத்துகிறார். இறைநம்பிக்கை, மனிதநேயம், குடும்ப ஒழுக்கம், சமூகப் பொறுப்பு, கல்வி, கருணை, பொறுமை ஆகிய கருத்துகள் உரையின் பல அடுக்குகளில் ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. ஆசிரியரின் தனிநடை எளிமை, உரையாடல் தன்மை, வினா - விடை அமைப்பு, உவமை, காட்சிச் சித்திரிப்பு, கவிதை மேற்கோள், கருத்தை மீள வலியுறுத்தும் சொற்பொழிவு உத்தி ஆகியவற்றால் உருவாகிறது. இந்நடை புலமைக்கும் பொதுமக்கள் அணுகலுக்கும் இடையே பாலமாகச் செயல்படுகிறது. சீறாப்புராணத்தைப் படிப்பதற்கும் புரிந்துகொள்வதற்கும் மட்டுமல்லாமல், அதன் வழியாக மனித வாழ்வைச் சீரமைத்துப் பார்க்கவும் இந்நூல் வாசகரைத் தூண்டுகிறது. எனவே, கவி கா.மு. ஷெரீபின் இந்நூல் சமயச் சொற்பொழிவு நூலாக மட்டுமன்றி, இலக்கிய விளக்கம், அறவியல் உரையாடல், பொதுமக்கள் நோக்கிய தமிழ் உரைநடை ஆகிய தளங்களிலும் ஆய்வுக்குரிய சிறப்பைப் பெறுகிறது.

துணைநூல் :

References

ஷெரீப், கா.மு., ‘வானொலியில்… சிறப்புராணச் சொற்பொழிவு!’, சீர்காழி நூல் வெளியீட்டகம், டிசம்பர் 1980.